

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΓΚΡΑΣ

ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ ΜΕΤΖ

Ἡ Ἰγκρα Βέλ, τὸ χαριτωμένο κορίτσι, ἡ λυγρὴ Ἰγκρα μὲ τὰ ὄμορφα

*Ἐφθάσαν σὲ μιὰ μεγαλοπόλι τῆς Ἑλβετίας...

μῦθια πέθανε ξαφνικά.

Ἐνα κροσολόγημα, μιὰ γρίππη, μιὰ τιποτένια ἀρρώστεια κατέστρεψε σὲ λίγες μέρες τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο κορίτσι, ποὺ φαίνονταν γερὸν σὺν τὸ ἀτσάλι.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὅλοι ἐννιωθάν κάποιο οὐρανόσκιον γιὰ τὴν Ἰγκρα ποὺ ξεχώριζε γιὰ τὴν ὀμορφιά, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀνατροφή της. Κανεὶς ὅμως δὲν τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν Γιώργου Στέρν. Ὅταν αὐτὸς ἔμαθε τὸν θάνατό της ἐννοίωσε καὶ νὰ γκρομίζεται μέσα στὴν καρδιά του καὶ ὁ κόσμος τοῦ φάνηκε τόσο τιποτένιος, τόσο ἀποχρηστικός, ὥστε ἀποφόισε νὰ τὸν ἐγκαταλείψει κι' αὐτὸς ὕστερα ἀπὸ τὸ δυστύχημα ποὺ τὸν εὗρισκε.

Ἡ στιγμή ποὺ πλοίασε τὴν Ἰγκρα νεκρὴ ἦταν ἡ τραγικότερη τῆς ζωῆς του.

— Δὲν θὰ ζήσω... δὲν θὰ ζήσω... ψιθύριζε φιλώντας τὰ χέρια της χέρια.

Κανεὶς δὲν περιμένε τέτοια δυστυχία καὶ οἱ γονεῖς τῆς Ἰγκρας, ἀφανοὶ μπροστὰ σὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ τους φαίνονταν σὰ νὰ εἶχαν χάσει τὸ λογικό. Ἡ Ἰγκρα, λευκὴ σὰ μάρμαρο μὲ τὸ κεφάλι ἐλαφρὰ γυρμένο καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα σὸ στήθος φαίνονταν σὰ νὰ κοιμάται. Μιὰ γλυκεῖα ἔκφρασις γαλήνης ἦταν ἀπλωμένη σὸ χλωμὸ πρόσωπο της. Οἱ γιαιροὶ εἶχαν πιστοποιήσει τὸν θάνατό καὶ ἡ κηδεία θὰ γινόταν τὸ ἴδιο ἀπογευμα.

Ὅταν εἶδε ὅτι θὰ τῆς ἐπαιρναν γιὰ πάντα τὴ κόρη της, ἡ μετέρα τῆς Ἰγκρας οἶχθηκε ἀπελπισμένη ἐπάνω σὸ πτώμα, παρακαλώντας νὰ τῆς τὸ ἀφήσουν ἀκόμη μιὰ νύχτα.

— Ἀφήστε τὴν! Δὲν βλέπετε ὅτι εἶνε ζωντανή! φώναξε μέσ' στὴν ἀπελπίσά της. Καὶ ἔκανε νὰ τῆς σηκώσῃ τὸ κεφάλι ποὺ ξανάπεσε βαρὺ ἐπάνω σὸ μαλακὰ προσκέφαλα.

Ὅλοι ξενύχτησαν κοντὰ στὴν νεκρὴ. Ὁ Γιώργος τῆς εἶχε βάλει ἕνα μίτσο καμῆλιες σὸ χέρι, τὰ λουλοῦδια ποὺ ἀγαποῦσε τόσο ἕνα ἢ ἄλλο σὸ ζῶν. Ἡ ὄρες περνοῦσαν μέσ' στὴν ἡσυχία τῆς νυχτός· κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Τίποτε ἄλλο δὲν ἀκουόταν ἀπὸ τὴν βαρεῖα ἀναπνοὴ τοῦ πατέρα ποὺ καθόταν μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα, μὴ ἔχοντας οὐτε τὸ ἄρρος νὰ ξαναἰσφῆ τὴν οὐρομένη πίνα του.

Ὁ Γιώργος κόντασε τὶς καμῆλιες καὶ τὸ χέρι τῆς νεκρῆς ποὺ εἶχε πρὸ ὀλίγον φιλήσει. Μιὰ στιγμή τοῦ φάνηκε πὺς τὰ χέρια ἐκεῖνα κουνήθηκαν καὶ ὅτι ἡ καμῆλιες ἔπεσαν σὸ πτώμα... Ἐνα οἶγος τὸν ἔπιασε. Ἡ φρίκη ποὺ ὅλοι νιώθουσαν μπροστὰ σὸ θάνατο. Σπκώθηκε γιὰ νὰ πῆρῃ τὰ λουλοῦδια, θέλοντας νὰ τὰ ξαναβάλει σὸ χέρι τους, γομίζοντας ὅτι εἶχαν πέσει μόνα τους, πλοίασε... τὰ χέρια τῆς Ἰγκρας δὲν ἦσαν σταυρωμένα, τῆσασε τρέμοντας, δὲν εἶχαν τὴ μαρμαρένια ἐκείνη κροῦδα τοῦ νεκροῦ καὶ μιὰ πνοὴ ζωῆς περνοῦσε θαρρετὶς ἀπάνω τους. Κοιτάζει τὰ χεῖλη της, εἶχαν ξεοφίξει. Μόνο τὰ μῦ-

τια της ἔμεναν κλειστά. Ἀλλὰ κτῶς ἀπὸ τὸ βλέφαρο, ὁ Γιώργος ἔβλεπε τὸ διαυγὲς ἐκεῖνο βλέμμα ποὺ τόσο ἀγαποῦσε. Ἐσκυψε ἐπάνω της :

— Ἀνοίξε τὰ μάτια σου, Ἰγκρα... Εἶμαι ἐγὼ ὁ Γιώργος. Φωνάζαν ἀμέσως τὸν γιαιροῦ ὁ ὁποῖος ἐξακριβῶνε ὅτι ἡ Ἰγκρα, δὲν εἶχε πεθάνει, ἀλλὰ εἶχε πέσει σὲ λήθαργο.

Ὁ λήθαργος βδοιξε πολλές βδομάδες. Κάποτε ἡ Ἰγκρα ξανακοιμώταν χωρὶς νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς. Ὁ Γιώργος, ποὺ δὲν εἶχε κουνήσει ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της, παρακολοῦθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴ περιεργὴ ἐκείνη ἀσθένεια. Τέλος ἡ ζωὴ νίκησε καὶ ἡ Ἰγκρα ἀρχισε ν' ἀντιλαμβάνεται τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ποτέ της ὅμως δὲν ἔμαθε ὅτι εἶχε πεθάνει ἀληθινὰ καὶ ὅτι οἱ νεκροθάφτες εἶχαν πῆει νὰ τὴν ζήτησουν. Τῆς εἶπαν ὅτι πέρασε μιὰ πολὺ κακὴ δοθῆναι... Ἢ μπεῖρα κρυβόταν γιὰ νὰ κλῆψῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ της

Δὲν πέρασαν δέκα μέρες καὶ ὁ Γιώργος τελοῦσε βιαστικὰ τοὺς γάμους, τοῦ μὲ τὴν Ἰγκρα. Ἦθελε νὰ φύγῃ, νὰ λησμονήσει τὶς τραγικὲς ἐκεῖνες στιγμὲς ποὺ εἶδε τὴν ἀγαπημένη του νεκρὴ, ποὺ τὴν ἔκλαψε γιὰ νὰ τὴν ἀποχτήσῃ καὶ πάλιν χάρις εἰς ἕνα θαῦμα.

Τὴν ἴδια μέρα τοῦ γάμου ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Ἑλβετία. Ἡ Ἰγκρα αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ της ἐλεύθερο καὶ εὐτυχῆ. Ὁ Γιώργος, σκυμμένος κοντὰ της, δὲν ἔπαυε νὰ τὴν περιποιῆται. Ἡμποροῦσε πάλι νὰ κροῦσῃ καὶ νὰ περῶσῃ κακὲς στιγμὲς.

Ἐποῦσα ἀπὸ πολλῶν ὥρων ταξεῖδι ἐφθάναν ὄργα τὴν νύχτα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Ἑλβετίας, ὅπου τοὺς περιμένε ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀνεσις. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἦσαν μόνοι, ἐντελῶς μόνοι. Ὁ Γιώργος προσπαθοῦσε νὰ φανῆ χαρούμενος. Ἀλλὰ κάποιοι φόβος τῶν συγκρατοῦσε, καὶ ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμό, μιὰ ἀνποσχία ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ διώξῃ.

Ἄν ἀρρωστοῦσε πάλι ἡ Ἰγκρα; Μὰ ὄχι, ἦτον καλά. Ἦτον γεμάτη ὑγεία καὶ τόσο ὀμορφῆ. Ἐξαφνα ἀκουσε τὴ φωνὴ της :

— Τί σκέπτεσαι, Γιώργου; Δὲν εἶνε σήμερα ἡ πιδ εὐτυχισμένη μέρα τοῦ βίου μας;

Ἐκεῖνος γύρισε τὸ κεφάλι σὸν νὰ ζυγνοῦσε ἀπὸ ἕνα ὄνειρο. Κι' ἔξαφνα τὴν εἶδε πῶς τὴν εἶχε δεῖ σὸ φερετρό της ξαπλωμένη, κατὰλευκῆ, μὲ τοὺς ἀλαβόστιγρους ὤμους της... Τὴν κοίταξε σὰ νὰ ἔβλεπε μιὰ ὄπτασι. Τὰ μῦθια της εἶχαν τὴν ἔκφραση τοῦ θανάτου καὶ ἀνάμεσα σὸ χέρι της, στρεπρωμένα ἐπάνω σὸ στήθος, ὁ Γιώργος ἔβλεπε τῶρα τὶς ἴδιες καμῆλιες ποὺ τῆς εἶχε βάλει ὅταν εἶταν σὸ φερετρό της.

Ἐνα οἶγος τὸν ἔπιασε, τὰ μαλλιά σου σπ τώθηκαν, ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ.

Σπκώθηκε σὸν τρελλός, ἔσρεξε στὴν πύργα καὶ βρέθηκε σὸν ὄρθο. Ἐνας κροῦς, ἀρθνας ἰδρωτὰς ἐπὶ τοῦ κορμίου του. Κάθουσε σὸ πᾶγκο μιὰς πλατείας κοντὰζοντας μὲ ἀπλανῆ μῦθια τὴν λιμνὴ. Γιατὶ τοῦ συνέβη αὐτό; Ὅθ τὸν καταδίωκε λοιπὸν πάντα ἡ ἴδια ὄπτασι τῆς Ἰγκρας νεκρῆς; Πῶς θὰ εὐτυχοῦσε μαζί της τότε...

Σπκώθηκε τότε μηχανικὰ κ' ἔπεσε σὸ ποτῆμι...

Ἐπάνω σὸν ξενοδοχεῖο ἡ Ἰγκρα ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

Ἰωσηφίνα Μετζ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ εὐγενὴς Δήμαρχος

Σὸν Δήμαρχο μιὰς Γαλλικῆς κωμοπόλεως παρονοδοῦθηκε μιὰ πλοῦσια κυρία, καθ' ὅλα τὰ ἄλλα εὐπαρουσίασση, πλὴν ἐνὸς φοιτικοῦ ἐλαττώματος πολὺ φανεροῦ σὸν πρόσωπό της. Ἡ κυρία ἐζήτησε διαβιτήριον. Καὶ ὁ Δήμαρχος, μὲ γαλλικὴ ἀβρότητα ἔγραψε :

«Ὁφθαλμοὶ: Μαῦροι, βαθεῖς, γλυκεῖς, ἐκφραστικοί. ἄλλ' ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν λείπει».

Τὰ ἐρεῖται

Μιὰ νέα καὶ πλοῦσιωτάτη Ἀμερικανίδα μόλις εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Ἑυρώπη διηγότανε στὶς φίλες της τὶς ἐντυπώσεις της.

— Καὶ θὰ εἶδατε πολλὰ γραφικὰ ἐρεῖται ἐκεῖ πέρα; τὴν ῥῥῥῥεοῦσε κάποιον.

— Βέβαια, ἀπάντησε γελώντας, ἔξῃ μάλιστα ἀπ' αὐτὰ μὲ ζήτησαν σὲ γάμο!